

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobce: **Radoslav S.**, narozený dne xxx
bytem xxxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Vaňkátlem
sídlem Navrátilova 664/10, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Společenství vlastníků jednotek domu čp. xxx, xxx a xxx - ul. xxx,
xxx**
sídlem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1

o zaplacení 143.900 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce i žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. října 2019, č. j. 40 C 321/2017-91,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku I. **mění** tak, že žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 143.900 Kč, **se zamítá**; ve výroku II. **se** rozsudek soudu I. stupně **potvrzuje**.
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 69.171,20 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Švarce, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

III. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 9 soudní poplatek za odvolání ve výši 13.116 Kč, a to 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému, aby do 3 dnů od právní moci rozsudku zaplatil žalobci částku 143.900 Kč (výrok I.), zamítl žalobu co do nároku žalobce na zaplacení poplatku z prodlení ve výši 1 ‰ denně z částky 90.100 Kč od 28. 11. 2017 do zaplacení a z částky 53.800 Kč od 21. 5. 2019 do zaplacení (výrok II.) a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 67.211 Kč k rukám zástupce žalobce (výrok III.).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení žalované částky jakožto pokuty podle ustanovení § 13 zákona č. 67/2013 Sb., kterým se upravují některé otázky související s poskytováním plnění spojených s užíváním bytů a nebytových prostorů v domě s byty, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „**zákon č. 67/2013 Sb.**“), za prodlení žalovaného s doručením řádně provedeného vyúčtování služeb spojených s vlastnictvím bytové jednotky č. xxx a jednotky č. xxx zapsaných na LV č. xxx pro k. ú. xxx za rok 2014, a to konkrétně za období prodlení od 11. 6. 2015 do 20. 5. 2019.
3. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování dospěl k závěru o tom, že vyúčtování služeb spojené s užíváním bytu č. x a garáže č. x v domě č. p. xxx, k. ú. xxx, za rok 2014, neobsahuje veškeré předepsané náležitosti. Nejde tu tedy o řádné vyúčtování a žalovaný je proto s předáním řádného vyúčtování za rok 2014 žalobci v prodlení. Žalobci proto vzniklo též právo na pokutu podle výše citovaného zákonného ustanovení, a to za celé žalované období od 11. 6. 2015 do 20. 5. 2019. S ohledem na práve uvedené soud prvního stupně podané žalobě co do žalované jistiny vyhověl, zamítl ji však co do požadovaného příslušenství, neboť k žalobcem požadovanému plnění (pokutě za prodlení) nelze poplatek z prodlení podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. požadovat. Žalobci nebylo možno přiznat ani zákonný úrok z prodlení (namísto požadovaného poplatku z prodlení), neboť by šlo o přiznání jiného nároku, než jaký žalobce uplatnil, tedy překročení žalobního petitu. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud prvního stupně rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. s tím, že žalobce byl úspěšný co do jistiny, jeho neúspěch se týkal toliko požadovaného příslušenství, tedy poměrně nepatrné části předmětu řízení. Výši náhrady nákladů řízení pak určil částkou 60.016 Kč odpovídající souhrnu odměny advokáta za 9 úkonů právní služby, paušální náhrady jeho hotových výdajů, související DPH a zaplaceného soudního poplatku.
4. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání oba účastníci.
5. Žalobce svým odvoláním napadl zamítavý výrok II. rozsudku, přičemž měl za to, že soud prvního stupně měl žalobci poskytnout procesní poučení ve vztahu k požadovanému příslušenství. Pokud shledal, že žaloba v části týkající se příslušenství neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo je nesrozumitelná nebo neurčitá, měl žalobce vyzvat a poučit s odkazem na ustanovení § 43 o. s. ř. a stanovit přiměřenou lhůtu k opravě. Navíc bylo možné žalobce vyzvat i podle ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. k doplnění rozhodných skutečností s ohledem na jiné možné právní posouzení věci ze strany soudu; ani takového poučení se však žalobci od soudu prvního stupně nedostalo. Žalobce považuje odůvodnění napadeného rozsudku za nepřezkoumatelné, pokud z něj nevyplývá, na základě jaké úvahy dospěl k závěru, že ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 67/2013 Sb. se na tento případ neuzije. Žalobce je přitom přesvědčen, že tento závěr soudu prvního stupně je nesprávný a požadované příslušenství mu náleží. I pokud by tomu tak nicméně nebylo, měl soud prvního stupně žalobci přiznat namísto požadovaného poplatku úrok z prodlení. Nešlo by tu o překročení návrhu, neboť žalobce žádal příslušenství ze žalované částky, příslušenstvím je přitom jak žalobcem požadovaný poplatek, tak i úrok z prodlení, který je navíc nižší než poplatek z prodlení. Žalobce proto navrhl změnu napadeného výroku II. rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalobci bude

příznán též požadovaný poplatek z prodlení, *in eventum* alespoň zákonný úrok z prodlení ze stejných částek a za stejné období.

6. Žalovaný svým odvoláním brojil proti vyhovujícímu výroku I. napadeného rozsudku soudu prvního stupně. Namítal, že pokud soud prvního stupně dovodil, že pokutu podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb. lze aplikovat i v případech, kdy je vyúčtování v zákonné lhůtě vystaveno, avšak následně se ukáže vadným, nevyplývá takový závěr ze zákona a soud prvního stupně jej ani nijak relevantně neodůvodnil. Citované ustanovení se podle žalovaného vztahuje toliko na případy, kdy poskytovatel služeb zcela rezignuje na svou povinnost služby vyúčtovat a vyúčtování uživateli doručit. Naproti tomu, je-li vyúčtování vystaveno, byť se později ukáže, že v některé části není věcně správné, jde o kvalitativně jinou situaci, kterou i citovaný zákon řeší jiným způsobem, a to prostřednictvím institutu reklamace; v takovém případě se proto již pokuta neuplatní. Odkázal v té souvislosti na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2361/18 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 15 Co 108/2018-160. Pro případ, že by právní posouzení věci ze strany soudu prvního stupně bylo správné, namítal žalovaný, že se mu nedostalo poučení podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř., aby označil důkazy potřebné k prokázání svého tvrzení, že vyúčtování je správné. Soud prvního stupně dále pochybil, pokud nejasný znalecký posudek obsahující rozporná tvrzení, která se nepodařilo odstranit ani výsledkem znalce, nenechal přezkoumat posudkem jiného znalce. Navrhl proto změnu vyhovujícího výroku I. napadeného rozsudku soudu prvního stupně tak, že žaloba bude i v tomto rozsahu zamítnuta.
7. Ve svém vyjádření k odvolání žalobce žalovaný poukázal na to, že identická žaloba mezi týmiž účastníky, jen za jiné období, byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 14. 11. 2019, č. j. 14 C 179/2019-30, zamítnuta s tím, že pokuta podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb. se vztahuje toliko na situaci, kdy poskytovatel služeb nesplní svou povinnost doručit příjemci služeb vyúčtování vůbec. Pokud jde o požadované příslušenství, ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně o tom, že požadavek na zaplacení poplatku z prodlení nemá oporu v hmotném právu, neboť i požadovaná pokuta má z povahy věci akcesorickou povahu. Připuštěním této konstrukce by došlo k absurdnímu důsledku, že bude utvrzován nárok, který již sám o sobě je utvrzením nároku jiného.
8. Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného připomněl, že podle rozsáhlé judikatury Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 26 Cdo 2471/2007) lze o vyúčtování úhrad za plnění poskytovaná s užíváním bytu hovořit jen tehdy, obsahuje-li všechny předepsané náležitosti a je-li v něm uvedena cena poskytnuté služby ve správné výši; vyúčtování postrádající některou z předepsaných náležitostí nebo znějící na cenu v nesprávné výši není řádným vyúčtováním a není způsobilé vyvolat splatnost nedoplatku plynoucího z vyúčtování. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4404/2017 pak plyne, že není-li vyúčtování věcně správné, nesplnil poskytovatel služeb svou povinnost vyúčtovat skutečnou výši nákladů a záloh na jednotlivé služby, tato povinnost proto nadále trvá. Žalováním citovaná rozhodnutí žalobce nepovažuje za relevantní s tím, že nejde o ustálenou rozhodovací praxi, zejména kupř. vyřešení relevantní právní otázky v rozhodnutí Nejvyššího soudu či v nálezu Ústavního soudu.
9. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné, odvolání žalobce nikoli.
10. K procesní stránce odvolací soud předesílá, že soud prvního stupně opomněl v případě odvolání žalobce vybrat soudní poplatek. Žalobce byl v průběhu nařízeného jednání odvolacího soudu (před jeho meritorním zahájením) na tuto situaci upozorněn, na projednání svého odvolání trval. Odvolací soud proto postupoval podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSOP“) a řízení o odvolání žalobce nezastavil,

nýbrž věc projednal a k rozhodnutí o poplatkové povinnosti přistoupil až spolu s tímto konečným rozhodnutím ve věci samé (srov. dále bod 23).

11. Dále pak odvolací soud uvádí, že nepřehlédl vadu řízení před soudem prvního stupně spočívající v tom, že po odročení jednání konaného dne 18. 9. 2019 na neurčito přistoupil dne 7. 10. 2019 bez dalšího předvolání účastníků k vyhlášení napadeného rozsudku. Tato vada však neměla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť účastníci byli v průběhu řízení a zejména před skončením ústního jednání ve věci samé dne 18. 9. 2019 řádně poučeni, zejména také podle ustanovení § 118b a § 119a o. s. ř., v průběhu tohoto jednání byly za účasti obou stran provedeny všechny relevantní procesní úkony, zejména byly učiněny přednesy stran a provedeno potřebné dokazování. Nepředvoláním k jednání dne 7. 10. 2019 tak byli účastníci fakticky zkráceni pouze v tom směru, že neměli možnost před vyhlášením rozsudku přednést své závěrečné návrhy a osobně vyhlášení rozsudku vyslechnout. S napadeným rozsudkem v celém jeho rozsahu však byli účastníci řádně seznámeni doručením jeho písemného vyhotovení. Možnost shrnout své návrhy a vyjádřit se jak k dokazování, tak i ke skutkové a právní stránce věci (§ 119a odst. 2 o. s. ř. *in fine*) pak měli opakovaně v průběhu odvolacího řízení, tj. v tomto rozsahu byla v odvolacím řízení zjednána náprava (§ 212a odst. 5 o. s. ř. *a contrario*). Nejde tak o vadu řízení, jež by byla relevantní pro rozhodnutí odvolacího soudu.
12. K věci samé pak odvolací soud uvádí, že soud prvního stupně si pro své rozhodnutí obstaral dostatečné podklady, věc však neposoudil správně po právní stránce.
13. Podstatou sporu v této věci je, zda za situace, kdy je poskytovatelem vystaveno a příjemci doručeno vyúčtování záloh za služby spojené s užíváním bytu, ale toto vyúčtování není v celém rozsahu věcně správné, lze požadovat pokutu podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb. za prodlení s doručením (řádného) vyúčtování příjemci služeb. Citované zákonné ustanovení je přitom rozhodující ve znění účinném do 31. 12. 2015, neboť tu jde o pokutu za prodlení s vyúčtováním záloh na služby za rok 2014, které mělo být žalobci doručeno podle ustanovení § 7 odst. 1 cit. zák. do konce měsíce dubna 2015.
14. V této souvislosti je třeba říci, že uvedená otázka nebyla dosud v judikatuře Nejvyššího soudu přímo řešena, nestalo se tak ani v žádném nálezu Ústavního soudu. V souvislosti s vyúčtováním záloh za služby je judikatura Nejvyššího soudu ustálená v tom směru, že splatnost nedoplatku z vyúčtování záloh za služby spojené s užíváním bytu je způsobilé přivodit toliko takové vyúčtování, které obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti a je věcně správné; jediné takové vyúčtování je řádné. Ze žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4404/2017, pak plyne i možnost domáhat se řádného vyúčtování soudní cestou. Nejvyšší soud v té souvislosti mimo jiné uvedl, že není-li vyúčtování služeb věcně správné, trvá nejen povinnost pronajímatele vyúčtování provést (řádně), nýbrž (a to právě v důsledku nesplnění uvedené povinnosti) nenastala ani splatnost přeplatku, případně nedoplatku, plynoucího z vyúčtování. Na základě věcně nesprávného vyúčtování proto ani nemůže nájemce po pronajímateli úspěšně vymáhat případný přeplatek na službách vyplývající z vyúčtování (natož přeplatek ve správné výši), neboť ten se nikdy nestane splatným. Pokud by tu tedy povinnost předložit *řádné* vyúčtování nebyla (netrvala i po předložení vadného vyúčtování), došlo by k vytvoření neřešitelné situace v podobě „zakonzervování“ stavu, kdy si pronajímatel může ponechat nespoteřovanou část zaplacených záloh na služby i poté, co mu již vznikla (resp. stala se dospělou) povinnost provést (řádné) vyúčtování těchto záloh, kterou dosud nesplnil, a přitom by nájemce neměl žádný právní nástroj, jak docílit „vydání“ této nespoteřované části záloh i přes to, že po vzniku (resp. dospělosti) uvedené povinnosti mu ji pronajímatel „zadržuje“ v podstatě neoprávněně (bez právního důvodu).
15. Odvolací soud, při vědomí právě citované judikatury, je přesvědčen, že byt' tu Nejvyšší soud dovodil trvání povinnosti provést řádné vyúčtování i poté, co bylo uživateli služeb předloženo

vyúčtování trpící vadami, nelze již nesplnění této povinnosti sankcionovat pokutou podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb.

16. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb., není-li jiným právním předpisem stanoveno jinak, vyúčtuje poskytovatel služeb skutečnou výši nákladů a záloh za jednotlivé služby příjemci služeb vždy za zúčtovací období a vyúčtování doručí příjemci služeb nejpozději do 4 měsíců od skončení zúčtovacího období. Podle odst. 2 cit. zák. musí poskytovatel služeb ve vyúčtování uvést skutečnou výši nákladů na služby v členění podle poskytovaných služeb se všemi potřebnými náležitostmi, včetně uvedení celkové výše přijatých měsíčních záloh za služby tak, aby výše případných rozdílů ve vyúčtování byla zřejmá a kontrolovatelná z hlediska způsobů a pravidel sjednaných pro rozúčtování. Podle odst. 3 cit. ust. provedou poskytovatel a příjemce služeb finanční vyrovnání v dohodnuté lhůtě, nejpozději však ve lhůtě 4 měsíců ode dne doručení vyúčtování příjemci služeb. Podle ustanovení § 8 odst. 1 cit. zák. je poskytovatel služeb povinen na základě písemné žádosti příjemce služeb nejpozději do 5 měsíců po skončení zúčtovacího období doložit příjemci služeb náklady na jednotlivé služby, způsob jejich rozúčtování, způsob stanovení výše záloh za služby a provedení vyúčtování podle tohoto zákona a umožnit příjemci služeb pořízení kopie podkladů. Podle odst. 2 cit. ust. předloží příjemce služeb případné námitky ke způsobu a obsahu vyúčtování poskytovateli služeb neprodleně, nejpozději však do 30 dnů ode dne doručení vyúčtování, popřípadě doložení dokladů podle odstavce 1, příjemci služeb. Vyřízení uplatněných námitek musí být poskytovatelem služeb uskutečněno nejpozději do 30 dnů od doručení námitek. Podle ustanovení § 13 odst. 1 cit. zák., jestliže poskytovatel nebo příjemce služeb nesplní svoji povinnost upravenou tímto zákonem ve stanovené lhůtě, je povinen zaplatit druhé straně pokutu ve výši 100 Kč za každý započatý den prodlení, ledaže by splnění povinností v této lhůtě nebylo spravedlivé požadovat nebo k nesplnění lhůty došlo zaviněním druhé smluvní strany.
17. Z právě uvedeného je především zřejmé to, že zákon počítá s tím, že vyúčtování, pro jehož doručení příjemci služeb je stanovena 4měsíční lhůta od skončení zúčtovacího období, nebude vždy věcně správné. Pro takový případ je v zákoně zakotven institut námitek podle ustanovení § 8 odst. 2 cit. zák., přičemž citované ustanovení zcela zřetelně váže běh 30denní lhůty pro podání námitek na *doručení* (potenciálně vadného) vyúčtování. Nelze proto dovozovat, že doručení vadného vyúčtování nemá žádné právní účinky; nemá pouze způsobilost vyvolat splatnost nedoplatku či přeplatku, které z takového vyúčtování plynou. Odvolací soud je přesvědčen, že tu jde o situaci zcela srovnatelnou s tou, kdy v rámci plnění smlouvy o dílo je zhotovené dílo objednateli předáno s vadami – i zde je povinnost předat dílo splněna a nadále netrvá i přesto, že dílo nebylo zhotoveno zcela řádně, a transformuje se do odpovědnosti z vad díla. Tak i zde, je-li vyúčtování doručeno, avšak trpí vadami, nastávají dle názoru odvolacího soudu účinky doručení vyúčtování, avšak tyto účinky jsou limitovány v důsledku konkrétních vad vyúčtování, tj. příjemci služeb počíná běžet zákonná 30denní lhůta pro podání námitek a nenastává splatnost vyúčtovaného nedoplatku.
18. Odvolací soud v té souvislosti považuje za potřebné uvést, že vlastním smyslem vyúčtování je především seznámení příjemce služeb s tím, jaké byly v průběhu zúčtovacího období skutečné náklady na jednotlivé poskytnuté služby a v jakém rozsahu tedy byly spotřebovány uhrazené zálohy, a to přezkoumatelným způsobem tak, aby příjemce služeb byl (případně s pomocí kvalifikované osoby) schopen správnost vyúčtování ověřit. Není pak vyloučeno, že mezi stranami vznikne spor o formální či věcnou správnost předloženého vyúčtování, i zde však již jde fakticky o důsledek toho, že bylo vyúčtování (byť potenciálně vadné) příjemci služeb doručeno. Příjemce služeb pak zpravidla má i na základě vyúčtování trpícího vadami možnost získat povědomí o tom, nakolik byly jím poskytnuté zálohy spotřebovány či nikoli, současně má možnost toto prověřit i nahlédnutím do podkladů a uplatněním námitek, čímž je ve své podstatě smysl vyúčtování zásadně naplněn. Pokud jde o nespoteřovanou část záloh, pak nelze přehlédnout, že zálohová platba musí být vždy vyúčtována (z toho ostatně vychází i výše citovaná judikatura); pokud je k vyúčtování zálohy stanovena lhůta (zde zákonná), pak je třeba v takové lhůtě vyúčtování provést. V rozsahu, v němž

poskytnutá záloha není řádně vyúčtována, není možno ji považovat za spotřebovanou, a je proto třeba ji vrátit. To plyne z povahy vyúčtování, které je ve své podstatě započtením (§ 1982 a násl. o. z.), v jehož důsledku zaniká (potenciální) povinnost poskytovatele služeb vrátit příjemci poskytnuté zálohy, a to v rozsahu, v němž se tyto zálohy kryjí se skutečně vynaloženými náklady na poskytnuté služby. Není-li tedy vyúčtování řádné, nemá to za následek, že by se příjemce služeb nemohl úspěšně domoci z něj plynoucího přeplatku, resp. přesněji řečeno nespoteřované (nezúčtované, na skutečné náklady nezapočtené) částky zaplacených záloh.

19. Z právě uvedeného je pak zřejmé, že povinnost vyhotovit a doručit příjemci služeb vyúčtování podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb. je zásadně splněna i tehdy, pokud vyúčtování trpí určitými vadami, na něž pak lze reagovat zákonem předvídaným způsobem, tj. žádostí o nahlédnutí do podkladů vyúčtování (§ 8 odst. 1 cit. zák.), či námitkami proti *doručenému* vyúčtování (§ 8 odst. 2 cit. zák.). Pokud je vyúčtování skutečně vadné, je sankcí stíhající jeho vady nemožnost úspěšně vymoci vyúčtovaný nedoplatek, neboť nenastává jeho splatnost; naopak případný přeplatek lze vymáhat bez ohledu na vady vyúčtování, neboť vadným vyúčtováním nedošlo k účinnému započtení hrazených záloh, které je – po uplynutí lhůty pro vyúčtování – v takovém případě třeba vrátit jakožto nespoteřované. Byť Nejvyšší soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 1. 6. 2018, sp. zn. 26 Cdo 4404/2017, dospěl k závěru, že i za takové situace se (stále) lze žalobou domáhat (řádného) vyúčtování, je odtud zřetelné, že tu jde o kvalitativně zcela odlišnou situaci oproti té, kdy vyúčtování není příjemci předloženo vůbec. Odvolací soud tak dospívá k závěru, že zatímco nepředložení vyúčtování (vůbec) ve stanovené lhůtě je sankcionováno pokutou za prodlení podle ustanovení § 13 odst. 1 cit. zák., případné vady (doručeného) vyúčtování již mají jiné zákonné následky, a to v podobě možnosti zákonné reakce příjemce služeb na *doručené* vyúčtování podle ustanovení § 8 cit. zák., a jsou sankcionovány zejména tím, že nenastává splatnost vyúčtovaného nedoplatku, který proto nelze vůči příjemci (až do řádného vyúčtování) úspěšně vymoci. Pokutou podle ustanovení § 13 odst. 1 cit. zák. však *vady* doručeného vyúčtování sankcionovat nelze.
20. Z právě uvedeného pak plyne ten závěr, že bylo-li – byť vadně – vyúčtování žalobci předloženo, a o tom mezi účastníky není sporu, pak žalobci nárok na pokutu podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 67/2013 Sb. za prodlení s doručením vyúčtování nevznikl. Nemohl mu pak vzniknout ani akcesorický nárok na požadované (ale ani jakékoli jiné) příslušenství.
21. Odvolací soud proto podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku I. o věci samé změnil tak, že žalobu zamítl, v zamítavém výroku II. o věci samé pak odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil podle ustanovení § 219 o. s. ř.
22. Podle ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. pak odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů tak, že právo na náhradu přiznal podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. procesně úspěšnému žalovanému. Jeho náklady jsou tvořeny odměnou advokáta ve výši 48.520 Kč, tj. po 4.740 Kč podle ustanovení § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) za každý ze 2 úkonů právní služby spočívajících v převzetí zastoupení a sepisu písemného vyjádření z 15. 1. 2018 (tarifní hodnotou je tu původní žalovaná částka 90.100 Kč), poloviční částka náleží za procesní vyjádření k námitce podjatosti vyřizující soudkyně (§ 11 odst. 2 AT) a za účast při ústním jednání dne 18. 4. 2018, které bylo odročeno bez projednání věci samé (§ 14 odst. 2 AT), a dále po 6.860 Kč (z tarifní hodnoty 143.900 Kč poté, co došlo k rozšíření žalobního návrhu a připuštění této změny usnesením soudu prvního stupně ze dne 16. 7. 2019) za úkony spočívající v dalším písemném vyjádření ve věci samé a účasti při ústním jednání dne 18. 9. 2019, sepisu odvolání, vyjádření k podanému odvolání protistrany a účasti při jednání odvolacího soudu dne 5. 2. 2020). Za účelný úkon není shledáván návrh na přerušování řízení ze dne 18. 9. 2018, který nebyl úspěšný a odměna za něj proto přiznána není. Dále advokátovi náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2.700 Kč, tj. po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, 3 AT ke každému z výše uvedených úkonů právní služby. Součet těchto částek je potom třeba navýšit o 21% DPH, neboť

zástupce žalovaného je dle předloženého rozhodnutí registrován coby plátce této daně. Nákladem na straně žalovaného je konečně také zaplacený soudní poplatek z odvolání ve výši 7.195 Kč. Celková výše nákladů řízení na straně žalovaného tak činí 69.171,20 Kč, tuto částku je třeba zaplatit do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) k rukám zástupce žalovaného (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

23. Jak bylo zmíněno již výše, nebyl dosud vybrán soudní poplatek z odvolání, k jehož úhradě byl povinen žalobce. Odvolací soud proto v tomto rozhodnutí, jímž se řízení končí, uložil žalobci povinnost k zaplacení tohoto poplatku podle ustanovení § 9 odst. 6 ZSOP. Vzhledem k tomu, že předmětem odvolání podaného žalobcem je toliko příslušenství původně žalované jistiny, stává se toto příslušenství podle ustanovení § 6 odst. 1 věta druhá ZSOP samostatným základem poplatku. Je-li pak toto příslušenství požadováno do budoucna na dobu neurčitou, je základem poplatku 5násobek ročního plnění, v daném případě tedy částka 262.617,50 Kč (požadovaný denní poplatek z prodlení činí 143,90 Kč, tj. ročně jde o 52.523,50 Kč, a tato částka je násobena 5). Soudní poplatek podle Položky 1 bod 1 písm. b) proto činí 13.131 Kč. Lhůta k plnění je určena podle ustanovení § 7 odst. 1 ZSOP.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 5. února 2020

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu